

РЕШЕНИЕ

№ 17432

гр. София, 19.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 11.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4999** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от А. Д. Г., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез адв. П. Д. против Заповед № 1265/28.04.2024год. издадена от мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДП –временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

С жалбата се твърди незаконосъобразност и неправилност на издадения акт. Твърди, се че заповедта е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на изискванията за съдържание, при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Излага, че страда от заболяване, като употребява медикаменти. Релевира доводи за нарушение изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Иска се отмяната ѝ.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, представлява се от адв. Д., който моли за уважаване на жалбата по изтъкнатите в нея съображения.

В съдебно заседание ответникът – младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се явява, не се представлява и не взема

становище по съществуващото на спора.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по чл.168 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № 1265/28.04.2024год. на младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

За да приложи мярката, административният орган е взел предвид, че на 28.04.2024 год. в 10,10 часа в [населено място], [улица]жалбоподателят е управлявал личния се лек автомобил М. GL 320 CDI 4 MATIC с регистрационен номер О. 8906 /Германия/ с посоке на движение от [улица]към [улица], като на извършена проверка до бензиностанция Е. на [улица] се установи, че водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества и техните аналози. Проверката е извършена с техническо средство DREGER D. T. 5000 A RME-0069, като в 10,41 часа на 28.04.2024г. уредът е отчел с проба № 150 положителен резултат-амфетамин. Издаден е талон за медицинско изследване № 0150841. За констатираното нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр.2 от ЗДвП /както и за нарушение на чл.100, ал.1,т.1 от ЗДвП/ е съставен акт за установяване на административно нарушение № 1253486/28.04.2024г., връчен на жалбоподателя лично срещу подпис на 28.04.2024 год.

По делото като писмени доказателства са приети материалите, съдържащи се в административната преписка по издаване на оспорената заповед за прилагане на ПАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на нейния адресат на 28.04.24 год., видно от отбелязването върху разписката в текста на заповедта, а жалбата против същата е подадена на 07.05.2024 год., поради което жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна-адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

При проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт съгласно

изискванията на чл.146 от АПК, настоящият състав на административния съд намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съобразно изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП. В случая това е мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на когото са делегирани правомощия по силата на Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР да прилага с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, б.„а“ и т.6 от Закона за движение по пътищата, както и Заповед № 513з-2563/22.04.2015г.

Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити, визириани в чл.59 от Административно процесуалния кодекс, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата освен позоваване на съставения акт за нарушение, се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

При издаване на заповедта са спазени процесуалните правила на закона. Спазени са материалноправните разпоредби на Закона за движение по пътищата –чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП в приложимата към датата на издаване на заповедта редакция.

В конкретния случай жалбоподателят А. Г. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества- амфетамин, установено с техническо средство DREGER D. T. 5000 A RME-0069, като уредът е отчел с проба №150 положителен резултат. По делото не се представиха други доказателства, които да разколебават този извод. Жалбоподателят не се е възползвал от правото си да се подложи на медицинско изследване за установяване или липса на наркотични вещества в кръвта си, в случая амфетамини, въпреки дадената му възможност, за което му е връчен Талон за изследване № 0150841 в 11,55ч. На 28.04.2024г.

Конкретните факти, изпълващи тази хипотеза за прилагане на ПАМ, са установени с акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. Съставеният акт за нарушение и останалите приложения по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес.

Съдът при преценката на валидността на АУАН намира, че същият е съставен от компетентен орган по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, има необходимото съдържание по чл. 42 от ЗАНН - съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни, като са спазени и относимите разпоредби на чл. 40 - 43 от ЗАНН за съставянето му. Не подлежи на преценка от съда по настоящия спор съставомерността на посоченото като извършено в АУАН административно нарушение, а следва да се прецени само валидността на този акт. На основание посоченото, следва и извод, че АУАН е издаден от компетентен орган, в установените от закона форма и ред, поради което е и валидно доказателство, обвързващо съда по смисъла на чл.144 АПК вр. чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, по отношение на установеното от фактическа страна в мотивите му. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП досежно управление на МПС под въздействието на наркотични вещества

съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед и не са оборени в настоящото съдебно производство.

В този смисъл, мярката по чл. 171, т.1 от Закона за движение по пътищата е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината; чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН).

На това основание жалбата против оспорената заповед следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото се дължат разноски за ответника, но тъй като не са предявени, съдът не дължи произнасяне.

Воден от горните мотиви и на основание чл.172 от АПК, Административен съд София-град, 60 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Г., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез адв. П. Д. против Заповед № 1265/28.04.2024год. издадена от мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „б“ от ЗДвП –временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: